

Governar un país és molt difícil, a vegades a freq de l'impossible. Es comprèn que algun governant, en provar l'explicació de coses que fan de mal entendre, caigui en una aparença de cinisme.

L'índex de Preus al Consum del mes de juliol darrer, en desaparar-se espectacularment, ha ocasionat una alarma general. Els sindicats obrers i les organitzacions patronals coincideixen a considerar excessiva (i d'efectes catastròfics) la taxa d'inflació acumulada.

La nota feta pública pel Ministeri d'Economia i Hisenda mostra, en canvi, un cert optimisme preceptiu, oficial. Se'ns diu que aquest augment "no ha d'ésser causa, necessàriament, de majors tensions inflacionistes, sinó al contrari: es preveu una desacceleració de la taxa anual d'inflació abans d'acabar l'any".

Si es té en compte que entre "aquest mesos que resten" hi figuren l'agost i el desembre, tradicionalment favorables a les pujades de preus, no se sap ben bé quina cara fer-hi.

La perplexitat és inevitable, i creix encara més quan un dels principals responsables de l'economia acusa els preus dels aliments i l'augment aplicat als carburants d'ésser l'origen del mal que ens afligeix.

el davantal de pere calders

Votar a temps

Aquesta afirmació ens deixa aclaparats, perquè vet aquí que s'assenyala un culpable. Per uns instants, desconcertats, hem de fer memòria, però no gaire. ¿Qui va decretar la crecuda dels preus dels carburants, precisament a començaments d'estiu, quan aquesta disposició podia repercutir d'una manera més negativa en els pressupostos familiars i col·lectius? I atès que una gran part dels aliments no elaborats es transporten per carretera, ¿qui podria ignorar que el seu preu es veuria afectat per l'apujada dels carburants?

El malestar es fa més inquietant quan alguns experts en economia fan públics els seus comentaris en el sentit que, tot plegat, podria servir d'excusa al govern per aplicar les mesures de contenció proposades pel Banc d'Espanya. Això seria molt greu, perquè no és bo que els governants se serveixin de subterfugis per dissimular uns propòsits que no es veuen amb cor de declarar obertament.

A més, com a teló de fons, hi ha un altre tema que fa via de puntetes, com si ens volgués arregar per sorpresa.

S'ha dit que el govern prepara una nova normativa tributària que serà fortament impopular. Ho serà tant que es parla d'avançar les eleccions, perquè el coneixement previ de les lleis fiscals podria provocar ensorrades polítiques. Una perspectiva que desperta grans recels, convida a témer que ens la carregarem.

Com que sovint ens han tractat com si fóssim una colla de beneïtons, potser sí que ens plantejaran una tria desesperada: primer votar i després plorar.

Tanmateix, la democràcia té, entre molts més avantatges, la lliure informació o, almenys, el ple dret a practicar-la. En aquest cas, cal reconèixer que hem estat avisats a temps, en forma de notícia o de comentari, en diversos mitjans de comunicació, que ens han assabentat de l'astuta maniobra electoral.

Seria imperdonable que no es fes res per a evitar-la o bé, pel cap baix, per a atenuar-ne els mals efectes. Que cal pagar ho sabem tots, però que ens facin el favor de permetre'ns una certa conformitat a base de transparència en els comptes i en les intencions.

Pere Calders